

BESTYJALNY (2) *ai*

a jasne; tekst nie oznacza é; prawdopodobnie e jasne (tak bestyjalski).

sg m A bestyjalny (1). ◇ pl G bestyjalnych (1).

Sł stp, Cn brak, Linde XVII w.

Przymiotnik od „bestyja”: zwierzęcy, okrutny, dziki, nieobyczajny [bestialis Łac śr] (2) :

W połączeniu szeregowym: Ktorzy [ludzie] [...] mieli być/ y [po]łu złączeni: áby pod iedynem Pálterzem/ [...] zgodnie y [poko]ynie żyć mogli: obyczáiw [w]ych dziwnych/ grubych/ [p]rofnych/ bydlęcych/ beftyálnych/ poprzeławízy. CzechRozm 114.

Przeciwstawienie: »nie ludzki ... bestyjalny«: ten zábijácz zda [y]e być człowiekiem/ ále [...] nie iefth/ dla tego iże zábicím rodzicow [w]oich/ nie ludzki/ ále więcej niż beftyálny wczyneł popełnił. GroicPorz 113.

Synonimy: bydlęcy, gruby, sprośny.

*Cf **BESTYJALSKI***